

Sygn. akt IV Ka 559/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Mariusza Pindery Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 r.

sprawy **C. B.**

syna F. i J. z domu K.

urodzonego (...) w G.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 230 a § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 10 kwietnia 2015 r. sygnatura akt II K 127/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) w punkcie I i II dyspozycji:

a) eliminuje w punkcie I dyspozycji zapis „- w kwalifikacji prawnej obu powyższych czynów przyjmuje, że oskarżony dopuścił się tych przestępstw czyniąc z ich popełnienia stałe źródło dochodu, a to w warunkach art. 65 k.k. w pierwotnym brzmieniu nadanym Ustawą Kodeks Karny z 6 czerwca 1997r. (Dz.U. 1997, Nr 88, poz. 553) w miejsce wskazanego w zarzutach art. 65 § 1 k.k.”, a w punkcie II dyspozycji eliminuje zapis „czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu”

b) za podstawę skazania przyjmuje w każdym przypadku art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a za podstawy wymiaru kar pozbawienia wolności art. 286 § 1 k.k.

c) wymiar grzywien:

- orzeczonych w punkcie I dyspozycji obniża do 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych,

- orzeczonej w punkcie II dyspozycji obniża do 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych;

1) w punkcie III dyspozycji wymiar kary łącznej grzywny obniża do 160 (stu sześćdziesięciu) stawek dziennych;

I. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 559/15

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Świdnicy wniósł akt oskarżenia przeciwko C. B. oskarżając go o to, że:

I. w okresie od 7 kwietnia 1997r. do 30 czerwca 1999r. w G. i W. woj. (...) po uzyskaniu poświadczającej nieprawdę karty informacyjnej leczenia szpitalnego z pobytu w szpitalu w okresie 7-14 kwietnia 1997r. w zakresie mającego znaczenie prawne: rzekomego rozpoznania cukrzycy insulinozależnej typu I, rzekomej śladowej obecności cukru w moczu, rzekomych cech niedotlenienia mięśnia sercowego i rzekomych dolegliwości wieńcowych o charakterze dławicy piersiowej posłużył się w dniu 18 czerwca 1997r. tym dokumentem oraz dokumentami z pobytów w szpitalu wymienionymi w punkcie I przed Obwodową Wojewódzką Komisją Lekarską ds. Inwalidztwa i Zatrudnienia wprowadzając członków komisji w błąd co do rzekomych długotrwałych dolegliwości zdrowotnych I stopnia cukrzycy insulinozależnej i rzekomych dolegliwości wieńcowych uzasadniających uznaniem go za okresowo niezdolnego do pracy od 1 czerwca 1997 r. do 30 czerwca 1999 r. i przyznaniem mu III grupy inwalidzkiej z ogólnego stanu zdrowia, wskutek czego w wymienionym okresie doprowadził poprzez wypłatę nienależnego świadczenia rentowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.294,32 zł czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

II. w okresie 4 marca 1999 r. do 31 lipca 2001 r. w G. i W. woj. (...) po uzyskaniu poświadczającej nieprawdę karty informacyjnej leczenia szpitalnego z pobytu w szpitalu w okresie 4-10 marca 1999r. w zakresie mającego znaczenie prawne: rzekomego rozpoznania cukrzycy insulinozależnej typu I i rzekomych dolegliwości wieńcowych o charakterze dławicy piersiowej oraz po podstępny wprowadzeniu błąd co do rzekomego stałego przyjmowania insuliny wyłudził od lekarza med. H. W. uprawnionej do wystawienia dokumentu poświadczenie nieprawdy w karcie konsultacyjnej z dnia 22 marca 1999r. zalecającej mu dalsze przyjmowanie insuliny a następnie posłużył się tymi dokumentami oraz innymi kartami informacyjnymi leczenia szpitalnego wymienionymi pkt I i II w dniu 7 lipca 1999r. przed lekarzem-orzecznikiem ZUS wprowadzając go w błąd co do rzekomych długotrwałych dolegliwości zdrowotnych I stopnia cukrzycy insulinozależnej i rzekomych dolegliwości wieńcowych uzasadniających uznaniem go za okresowo niezdolnego do pracy od 1 lipca 1999r. do 31 lipca 2001r., wskutek czego wymienionym okresie doprowadził poprzez wypłatę nienależnego świadczenia rentowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.335,38 zł czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

III. w okresie od 29 kwietnia 2003 roku do 29 lutego 2004 roku w W., w województwie (...) działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, w celu uzyskania dla siebie nienależnej korzyści majątkowej, w postaci świadczenia rentowego z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, udzielił nienależnej korzyści majątkowej w łącznej kwocie 4000 złotych lekarzowi specjalście M. G. w zamian za załatwienie dla niego wykonania w dniu 30 kwietnia 2003 r. badania próby wysiłkowej w Wojewódzkim Szpitalu (...) przy ul. (...) w W. bez wcześniejszego skierowania do szpitala, wystawienie zaświadczenia z dnia 14 maja 2002 r. dotyczącego przedłużonego incydentu bólu stenokardialnego oraz załatwienie wydanej przez biegłego sądowego

A. D. korzystnej opinii z dnia 14.07.2003 roku poświadczającej nieprawdę co do faktycznego stanu jego zdrowia, stwierdzającą częściową niezdolność do pracy na okres 18 miesięcy, oraz dodatkowo posługując się poświadczającymi nieprawdę wymienionymi w punktach I - III kartami informacyjnymi leczenia szpitalnego na podstawie których wprowadził w błąd Sąd Okręgowy w Świdnicy wydający wyrok z dnia 20 października 2003 r. sygn. VII U 7533/02 zmieniający wcześniejszą niekorzystną dla niego zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w wyniku czego doprowadził tę instytucję do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę nienależnego świadczenia rentowego w kwocie 10 254,12 zł wypłaconego za okres od 01.09.2002 roku do 29.02.2004 roku działając na szkodę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo określone w art. 230 a § 1 kk i art. 286 § 1kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art.65 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015 roku (sygn. akt II K 127/14) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu:

I. oskarżonego C. B. uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku z tym, że przyjął:

- w opisie czynu I, iż oskarżony posłużył się poza wymienionymi w tym zarzucie dokumentami z pobytów w szpitalu w postaci karty informacyjnej leczenia szpitalnego z okresu od 26 lutego 1996r. do 11 marca 1996r. w rzeczywistości krótszego o 6 dni, poświadczającej nieprawdę karty informacyjnej leczenia szpitalnego z okresu od 9 do 19 kwietnia 1996r. w zakresie mających znaczenie prawne: rzekomego rozpoznania cukrzycy insulinozależnej typu I, rzekomego rozpoznania choroby niedokrwiennej serca w postaci dławicy piersiowej stabilnej i rzekomej obecności cukru w moczu;

- w opisie czynu II, iż oskarżony posłużył się poza wymienionymi w tym zarzucie nadto dokumentami z pobytów w szpitalu w postaci karty informacyjnej leczenia szpitalnego z okresu od 26 lutego 1996r. do 11 marca 1996r. w rzeczywistości krótszego o 6 dni, poświadczającej nieprawdę karty informacyjnej leczenia szpitalnego z okresu od 9 do 19 kwietnia 1996r. w zakresie mających znaczenie prawne: rzekomego rozpoznania cukrzycy insulinozależnej typu I, rzekomego rozpoznania choroby niedokrwiennej serca w postaci dławicy piersiowej stabilnej i rzekomej obecności cukru w moczu oraz dokumentami wymienionymi w punkcie I części wstępnej wyroku;

- w kwalifikacji prawnej obu powyższych czynów przyjął, że oskarżony dopuścił się tych przestępstw czyniąc z ich popełnienia stałe źródło dochodu, a to w warunkach art. 65 kk w pierwotnym brzmieniu nadanym Ustawą Kodeks Karny z 6 czerwca 1997r. (Dz.U. 1997, Nr 88, poz. 553) w miejsce wskazanego w zarzutach art. 65§1 kk;

to jest dwóch występków z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk i za czyny te na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 65 kk wymierzył mu kary po roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33§2 kk wymierzył mu kary grzywny w wymiarze po 100 (sto) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnaście) zł za każdy z tych czynów;

II. oskarżonego C. B. uznał za winnego tego, że w okresie od 29 kwietnia 2003r. do 29 lutego 2004r. w W., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania dla siebie nienależnej korzyści majątkowej w postaci świadczenia rentowego z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, po uzyskaniu za pośrednictwem lekarza specjalisty M. G. zaświadczenia z 14 maja 2002r. dotyczącego przedłużonego incydentu bólu stenokardialnego oraz wydanej przez biegłego sądowego A. D. korzystnej opinii z 14.07.2003r. poświadczającej nieprawdę, co do faktycznego stanu jego zdrowia, stwierdzającej częściową niezdolność do pracy na okres 18 miesięcy oraz dodatkowo posługując się poświadczającymi nieprawdę dokumentami wymienionymi w punkcie I części dyspozytywnej wyroku oraz w punktach I i II części wstępnej wyroku kartami informacyjnymi leczenia szpitalnego, na podstawie których wprowadził w błąd Sąd Okręgowy w Świdnicy wydający wyrok z dnia 20 października 2003r., sygn. VII U 7533/02 zmieniający wcześniejszą niekorzystną dla niego zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w wyniku czego doprowadził Zakład Ubezpieczeń Społecznych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę nienależnego świadczenia rentowego w kwocie 10 254,12

zł, wypłaconego za okres od 1.09.2002r. do 29.02.2004r. działając na szkodę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W., czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, to jest występku z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk zw. z art. 65§1 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33§2 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnaście) zł;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk orzekł wobec oskarżonego karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze po 200 (dwustu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnaście) zł;

IV. na podstawie art. 69§1 kk oraz art. 70§2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 4 (czterech);

V. na podstawie art. 45§1 kk orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego C. B. z popełnienia czynów opisanych w pkt I i II oraz w punkcie III części wstępnej wyroku zmodyfikowanym w punkcie II części dyspozytywnej wyroku, to jest kwoty 32.883,82 (trzydzieści dwa tysiące osiemset osiemdziesiąt trzy 82/100) zł;

VI. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej grzywny zaliczył okres jego zatrzymania w dniach 10 i 11 maja 2006r. przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 1.756,44zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VIII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w części, a to w kwocie 300 zł, zwalniając go od ponoszenia tychże kosztów w pozostałej części oraz odstąpił od obciążania oskarżonego opłatą.

Wskazany wyrok został zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonego, który zaskarżył wyrok „w całości z wyjątkiem pkt VII” zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, wyrażający się w przyjęciu wyczerpania przez oskarżonego znamion ustawowych strony podmiotowej zarzucanych czynów, powstały w konsekwencji;
2. przekroczenia swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk) i rozstrzygnięcia nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (art 5 § 2 kpk);
3. istotne naruszenie art. 4 kk i art. 17 § 1 pkt 6 kpk poprzez ich niezastosowanie;
4. istotne naruszenie art. 170 § 1 kpk poprzez oddalenie wniosków o powołanie biegłych na wskazane tezę okoliczności,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od wyroku wywiódł Prokurator Okręgowy w Świdnicy zaskarżając wyrok na korzyść i niekorzyść oskarżonego w zakresie pkt I i IV części dyspozytywnej wyroku, zarzucając:

I. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku odnoszącego się do zarzutów wskazanych w pkt I i II części wstępnej wyroku – obrazę prawa karnego materialnego art. 65 kk – polegającą na przypisaniu oskarżonemu kwalifikacji tego przepisu w stanie prawnym obowiązującym przed 1 maja 2014 roku, natomiast w brzmieniu obowiązującym po tej dacie, gdy z ustaleń faktycznych i przyjętych opisów czynów wynika, iż oskarżony uczynił sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, podczas gdy zgodnie ze wskazanym brzmieniem art. 65 kk sprzed 1 maja 2014 roku miał on zastosowanie do sprawców, którzy uczynili sobie stałe źródło dochodu z popełnienia przestępstw;

II. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt IV części dyspozytywnej wyroku – obrazę prawa karnego materialnego art. 73 § 2 kk – polegającą na pominięciu tego przepisu i nie orzeczeniu dozoru kuratora sądowego, w sytuacji zawieszenia wykonania kary w stosunku do oskarżonego, co do którego przyjęto kwalifikację art. 65 § 1 kk,

a podnosząc wskazane zarzuty wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- zmianę orzeczenia w pkt. I części dyspozytywnej poprzez wyeliminowanie z opisu obydwu wskazanych tam czynów znamienia uczynienia przez oskarżonego z ich popełnienia stałego źródła dochodu i wyeliminowanie kwalifikacji art. 65 kk;

- zmianę w zakresie pkt IV części dyspozytywnej wyroku poprzez uzupełnienie orzeczenia o oddanie oskarżonego na podstawie art. 73 § 2 kk na czas próby pod dozór kuratora sądowego.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Obrońca oskarżonego powielił w znacznej części argumentację przedstawioną w apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 24 maja 2013 roku (III K 127/11- k.1562-1563), a wobec faktu, iż materiał dowodowy w sprawie istotnie się nie zmienił, nadal aktualna pozostaje argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 29 listopada 2013 roku (IV Ka 719/13 – k.2612-2615) i powielanie jej wydaje się zbędne, zwłaszcza że podniesione zarzuty naruszenia art.7 kpk czy art.5§2 kpk nie zostały w żaden sposób uzasadnione, zaś wywód przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest przekonywujący i nie sposób upatrywać błędów we wnioskowaniu sądu I instancji, a zatem poczynione ustalenia faktyczne należy w pełni zaakceptować.

Oczywiście sąd I instancji działając w ramach samodzielności jurysdykcyjnej (art.8§1 kpk) ma prawo do swobodnej oceny dowodów, a przewidziany w art. 442§3 kpk wyjątek od zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu musi być interpretowany w sposób ścisły. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem niedopuszczalne jest rozszerzanie uregulowanego we wskazanym przepisie zakresu związania sądu, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania na inne aniżeli zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania poglądy i zalecenia sądu odwoławczego. Przepis ten w żadnej bowiem mierze nie ingeruje w zasadę swobodnej oceny dowodów. Sąd pierwszej instancji, rozpoznający ponownie sprawę, ocenia dowody na podstawie własnego przekonania, z uwzględnieniem wskazań, o których mowa w art. 7 kpk, a nie na podstawie sugestii co do kierunku ustaleń faktycznych lub oceny dowodów wyrażonych w uzasadnieniu orzeczenia sądu odwoławczego i stwierdzić należy, iż wymogowi temu sprostał stosując jednocześnie wskazania art.4§1 kk.

Odnośnie zarzutu naruszenia art.170§1 kpk, to również jest to zarzut chybiony. Wniosek dowodowy obrońcy o powołanie zespołu biegłych lekarzy trafnie został oddalony przez sąd I instancji (k.2720), bowiem stan zdrowia oskarżonego (w okresie objętym zarzutami – od 1996 roku do roku 2003) w oparciu o zgromadzoną dokumentację lekarską pozostawał przedmiotem weryfikacji jeszcze w postępowaniu przygotowawczym pod kątem niekonsekwencji i nieprawidłowości w zakresie rozpoznanych u oskarżonego jednostek chorobowych (układu krążenia i cukrzycy) oraz stopnia ich zaawansowania i prowadzonego leczenia, czego efektem pozostawała opinia lekarska. Trafnie zatem podnosi sąd I instancji, iż kwestionowanie wyników oceny dokumentacji lekarskiej dotyczącej oskarżonego dopiero przy ponownym rozpoznaniu sprawy i w postępowaniu odwoławczym - w istocie musiało spotkać się z oddaleniem wniosku dowodowego w tym przedmiocie.

Nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut przedawnienia karalności opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, bowiem zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, której to przepisy zmieniały brzmienie art.101 kk i art.102 kk) do czynów popełnionych przed wejściem w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy Kodeksu karnego o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął. Użyte w art. 2 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny (Dz. U. Nr 132, poz. 1109) sformułowanie "chyba że termin przedawnienia już upłynął" oznacza, że

przepisu tego nie stosuje się, jeżeli do dnia wejścia w życie tej ustawy, tj. do dnia 3 sierpnia 2005 r. upłynął już termin przedawnienia karalności, określony w art. 101 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 2 sierpnia 2005 r., a gdy w okresie tym wszczęto postępowanie przeciwko osobie, także termin wskazany w art. 102 k.k. - również w brzmieniu obowiązującym przed dniem 3 sierpnia 2005 r.. Jeżeli natomiast przed dniem 3 sierpnia 2005 r. na podstawie dotychczasowych przepisów, tj. art. 101 i 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, nie nastąpiło przedawnienie, kwestię przedawnienia karalności należy oceniać według art. 101 i 102 k.k. - w brzmieniu obowiązującym od dnia 3 sierpnia 2005 r. i to niezależnie od tego, czy dla oceny prawnej konkretnego zachowania konieczne jest odwołanie się do reguły kolizyjnej określonej w art. 4 § 1 k.k. (podzielając pogląd prawny wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z 9 listopada 2005 roku, V KK 300/05).

Skutkiem powyższego karalność czynu popełnionego w czerwcu 1999 roku, a kwalifikowanego z art.286§1 kk, nie uległa przedawnieniu. Przesłębstwo z art.286§1 kk zagrożone jest (i było w dacie czynu) karą pozbawienia wolności do lat 8, a zatem biorąc pod uwagę brzmienie art.101§1 pkt 3 kk i art.102 kk w pierwotnym brzmieniu okres przedawnienia karalności czynu opisanego w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku, jak słusznie podnosi obrońca wynosił w sumie piętnaście lat. Jednakże w dacie wejścia w życie cytowanej ustawy z 3 czerwca 2005 roku (która weszła w życie 3 sierpnia 2005 roku) nie nastąpiło przedawnienie karalności, a okres przedawnienia przedłużył się do lat dwudziestu pięciu zgodnie z ówczesnym brzmieniem art.101§1 pkt 2a kk i art.102 kk. W obecnym zaś brzmieniu wskazanych przepisów po zmianie art.102 kk z dniem 1 lipca 2015 roku łączny okres przedawnienia karalności to lat dwadzieścia. Podniesiony zatem zarzut apelacyjny zmierzający do wykazania przedawnienia karalności czynu jest oczywiście chybiony.

Oskarżyciel publiczny nie wystąpił z wnioskiem o uzasadnienie wyroku, jednak zakres zaskarżenia apelacją obrońcy oskarżonego czyni koniecznym odniesienie się do apelacji prokuratora (art.457§2 kpk).

Istotne z punktu widzenia zasadności zarzutów apelacji prokuratora pozostaje brzmienie art.65 kk, który do 30 kwietnia 2004 roku stanowił: przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2, stosuje się także do sprawcy, który z popelniania przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popelnianie przestępstw.

Od 1 maja 2004 roku wskazany przepis art.65 kk posiada dwa paragrafy i stanowi: (§1) przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2, stosuje się także do sprawcy, który z popelnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popelnienie przestępstwa oraz wobec sprawcy przestępstwa o charakterze terrorystycznym. § 2. Do sprawcy przestępstwa z art. 258 mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące sprawcy określonego w art. 64 § 2, z wyjątkiem przewidzianego w tym przepisie zaostżenia kary.

Kierując się regułą art.4§1 kk zarówno do czynów przypisanych w punkcie I dyspozycji zaskarżonego wyroku jak i w punkcie II dyspozycji winien być zastosowany ze względu na daty czynów kodeks karny w brzmieniu sprzed 1 maja 2004 roku wobec braku podstaw do zastosowania art.65 kk w poprzednim brzmieniu, co jest oczywiście korzystniejsze dla oskarżonego. Wystarczające bowiem do zastosowania obostrzeń przewidzianych w art. 65 kk pozostawało stwierdzenie przez sąd uprzedniego popelnienia przestępstwa lub przestępstw (w oparciu o prawomocny wyrok skazujący lub warunkowo umarzający postępowanie), które sprawca traktował - podobnie jak przestępstwo podlegające obecnie osądowi - jako stałe, główne lub uboczne źródło dochodu (pogląd taki ugruntowany w doktrynie i orzecznictwie wyraził między innymi Andrzej Marek - Komentarz do kodeksu karnego. Część ogólna, Warszawa 1999).

W niniejszej sprawie w świetle powyższego nie wystąpiły podstawy do zastosowania do żadnego z przypisanych oskarżonemu czynów art.65 kk skoro każde z przestępstw podlegających osądowi należało potraktować „indywidualnie i jednostkowo”. Konsekwencją tegoż jest bezzasadność drugiego z zarzutów apelacji prokuratora,

ponieważ niezastosowanie art.65§1 kk (czy art.65 kk w poprzednim brzmieniu) nie doprowadziło do obrazy art.73§2 kk poprzez jego niezastosowanie.

Wylimitowanie z podstawy skazania art.65 kk stanowiącego podstawę jej obostrzenia powodowało konieczność złagodzenia kary, co też uczyniono obniżając wysokość jednostkowych grzywien jak też wymiar kary łącznej grzywny, wymiar zaś kary pozbawienia wolności został już obniżony i złagodzony po ponownym rozpoznaniu sprawy, a zatem nie było podstaw do dalszego złagodzenia tejże kary orzeczonej przeciw z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Oskarżony z popełnienia przestępstw uzyskał wymierne korzyści majątkowe, a zatem orzeczenie ich przypadku na rzecz Skarbu Państwa pozostawało celowe (art.45§1 kk).

Zakres zobowiązań finansowych oskarżonego wynikających z wyroku uzasadnia odstąpienie od obciążania go kosztami postępowania odwoławczego (art.624§1 kpk).